

det ikke skal lykkes at faa Lovforslaget ophøjet til Lov i den foreliggende Skikkelse. I Motiverne er udtalt, at den nævnte Bestemmelse knytter sig til et af et Mindretal i det i forrige Samling nedsatte Udvalgte stillede Ændringsforslag; det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), det daværende ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer) og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) hæfter for dette Ændringsforslag.

Lovforslaget ser meget beskedent ud, men er i Virkeligheden af meget vidtrækkende Betydning, griber ind i Foreningsretten og vil bringe Foreningsauktioner — jeg tænker her paa Landboforeningsauktionerne — ind under helt nye Forhold. Der er ikke nævnt, hvilke Foreninger der tænkes paa, men jeg tager sikkert ikke fejl, naar jeg siger, at Lovforslagets Fremkomst skyldes Hensynet til Landboforeningerne og de Auktioner, der knytter sig til dem. Inden jeg omtaler Landboforeningsauktionerne, vil jeg dog gøre nogle Bemærkninger om de offentlige Auktioner, som vi kender dem nu.

Salæret er som bekendt næsten altid 12½ pCt., sjældent lavere. Deraf faar Statskassen, saa vidt jeg ved, 4 pCt. Ser vi paa Auktionsvæsenet som et Skatteobjekt, vil ærede Medlemmer derfor vistnok indrømme, at Inkassations og Administration er meget dyr; ikke en Gang 1/3 af Salæret indgaar i Statskassen. Men det er ikke nok med de 12½ pCt. i Salær, som Køberen maa give. Sælgeren maa som Regel ogsaa betale Salær, vistnok saadant noget som 3—4 indtil 4½ pCt. til den, der afholder Auktionen, som Regel Herredsfuldmegetigen. Det er ikke saa helt smaa Beløb, 4 og 12½ pCt. Men desuden gives der som Regel Kredit, og Kredittiden er desværre i de senere Aar, i alt Fald i Jylland, blevet udstrakt til 6 Maaneder. Vil Sælgeren have sine Penge straks, maa han foruden de 4 pCt. i Salær betale 4—5—6 pCt. Lad os regne med i alt 8 pCt.; lægger vi det til de 12½ pCt., er vi oppe paa Omkostninger paa 20 pCt., for at Statskassen kan faa 4 pCt. Det turde være en noget dyr Administration, som jeg ikke tror, ret mange i dette Ting ønsker indført ved private Auktioner.

Dette er imidlertid ikke den eneste

Skyggeside ved de offentlige Auktioner. Medens Kredittiden tidligere var 6 Uger, er den nu ofte ca. 3 Maaneder, i Jylland, som sagt, endog de allerfleste Steder indtil 6 Maaneder, hvilket medfører, at Køberen som Regel betaler Værdien over deres Værdi. Der er endnu en Skyggeside: Naar en Gaard er solgt, og Besætningen skal sælges, er det meget almindeligt, at der indrettes Restauration, offentlig Beværtning, paa Gaarden. Det er der i og for sig ikke noget at sige til, for Folk kan blive sultne, naar de gaar paa Auktion hele Dagen igennem. Men der er det at bemærke, at det er ikke Restaurationer med spiritusfri Drikkevarer. Nej, der drikkes som Regel tæt ved disse Auktioner, og skulde der derfor reformeres noget i den Retning, forekommer det mig meget ønskeligt, at det blev forbudt at udskænke Spiritus ved offentlige Auktioner. Vi ved jo alle, at der tidt gives meget højere Priser ved en saadan Auktion, naar en Person er — man kan vel sige: kendeligt paavirket af Spiritus, ja, undertiden fuld; det er ingen Overdrivelse. Man har endogsaa set, at en Mand, som var paavirket af Spiritus, ved en offentlig Auktion har købt Ting, som han bag efter ikke havde fjerneste Anelse om, han havde købt. Saa har Herredsfuldmegetigen maattet tilskrive ham, at han havde købt de og de Genstande, som han havde at betale, og som han ogsaa helst skulde afhente. Det er ikke tiltalende at se offentlige Auktioner forme sig paa den Maade. Jeg siger dette baade for at understrege, hvorledes Forholdet er, og for at sammenligne de offentlige Auktioner med de private.

Det var blevet Skik mange Steder i Jylland i de senere Aar, at Gaardmænd og større Jordbrugere om Foraaret holdt Besætningsauktion over Smaagrise, Grisesøer, Sædekorn o. s. v., og det var der jo ikke noget at sige til, det var fuldt ud lovligt. Naar Salæret ved de offentlige Auktioner for Køber og Sælger tilsammen løb op til en Femtedel af Værdien, var den Slags Auktioner forbundet med alt for store Omkostninger for begge Parter, uden at Statskassens Indtægt stod i rimeligt Forhold dertil. Derfor tog Landboforeningerne Opgaven op. Landboforenin-